

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.079 van 17 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 november 2008 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoor de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. LUYTENS en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Syrische nationaliteit, verklaart op 31 mei 2007 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 1 juni 2007 een asielaanvraag in.

Op 11 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 14 januari 2008 verwerpt de Raad bij arrest nr. 5731 dit beroep.

Op 4 december 2007 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad. Op 14 augustus 2008 verwerpt de Raad bij arrest nr. 14.997 dit beroep.

Verzoeker tekent hiertegen cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij beschikking nr. 3384 van 25 september 2008 betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie het beroep niet toelaatbaar verklaart.

Op 17 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 5 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat betrokkene op 01/06/2007 een eerste asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken die op 12/10/2007 door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming kreeg, omdat het asielrelaas van betrokkene als ongeloofwaardig werd aanzien. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de asielaanvraag afsloot met een bevestigende beslissing op 14/01/2008. Overwegende dat betrokkene op 26/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken die op 29/04/2008 door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19/08/2008 deze asielaanvraag van betrokkene met een bevestigende beslissing afsloot. Overwegende dat betrokkene op 13/10/2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van K. M. voorlegde, waarbij dient te worden opgemerkt dat dit de appreciatie inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene een brief aanbracht van een zekere E. C. over de problemen van betrokkene in Syrië, waarbij dient te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en niet van officiële aard is. Overwegende dat betrokkene verder een brief van zijn advocaat voorlegt waarin het asielrelaas van betrokkene wordt herhaald. Overwegende dat in deze brief de advocaat het ook heeft over de twee brieven die hierboven besproken werden. Overwegende dat de advocaat het in haar brief tenslotte heeft over de tegenstrijdige verklaringen van betrokkene over diens opsluiting in Mezze, waarbij dient te worden opgemerkt dat dit reeds in de vorige asielaanvraag werd behandeld. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

In de mate waarin verzoeker in de hoofding van zijn middel verwijst naar de schorsing van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het volgende stelt: *“de opmerking van verweerster ivm de hoofding van het middel is pertinent en het gaat in casu uiteraard alleen om een vraag tot nietigverklaring.”*

Voorliggende zaak betreft bijgevolg louter een beroep tot nietigverklaring.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat:

-Verzoeker een brief van K. M. voorlegt, waarbij dient te worden opgemerkt dat dit de appreciatie inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin kan wijzigen.

*-Verzoeker een brief aanbrengt van een zekere E. C. over de problemen van verzoeker in Syrië, waarbij dient te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en niet van officiële aard is (-Verzoeker een brief van zijn advocaat voorlegt waarin het asielrelaas van betrokkene wordt herhaald...)
En dan besluit “dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt” dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de CG of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet.*

Doordat de bestreden beslissing dus duidelijk een appreciatie geeft mbt aangereikte nieuwe elementen maar geen enkele motivering geeft waarom zij deze als nieuwe gegevens zou beschouwen, laat staan waarom zij meent dat het geen nieuwe gegevens zijn dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen zijn voor het bestaan van een gegronde vrees.

Terwijl de bestreden beslissing moet motiveren waarom zij bepaalde elementen niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden; dat dit duidelijk verschilt van de feitelijke appreciatie die zij geeft omtrent de brief van K. M. en van E. C.

Doordat er dus manifest een tegenstrijdigheid is tussen de aangehaalde motieven.

Dat de bestreden beslissing hoe dan ook niet afdoende is gemotiveerd.

Dat men minstens moet begrijpen waarom de overheid tot haar beslissing is gekomen.

Dat het middel voldoende duidelijk is maar dat verzoeker zich het recht voorhoudt om dit verder te ontwikkelen in de loop van de procedure.”

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij vooreerst dat artikel 149 van de Grondwet de juridictionele motiveringsplicht betreft en dat dit artikel derhalve niet kan toegepast worden ten aanzien van bestuurshandelingen zodat dit onderdeel van het middel naar recht faalt. Betreffende de voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht laat verwerende partij in haar nota gelden dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van deze motieven. De verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk minstens ongegrond is. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Hij handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels. Verzoeker bracht immers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bij dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaalde in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat er wordt ingegaan op de drie stukken die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag aanbracht en dat inzake alle drie de stukken verwerende partij afdoende heeft toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijn nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beschouwingen missen dan ook elke juridische grondslag en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

3.3. Verzoeker volhardt in zijn repliekmemorie dat verwerende partij geen verklaring heeft gegeven waarom zij van oordeel is dat de drie nieuwe stukken geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat een formulering in de zin van *“dat dit de appreciatie inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin kan wijzigen”* totaal niet afdoende is.

3.4. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, dit artikel bepaalt dat *“Elk vonnis met redenen omkleed (is). Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken.”* Deze bepaling heeft aldus betrekking op jurisdictionele beslissingen terwijl de voorliggende beslissing een niet-jurisdictionele beslissing van een administratieve overheid is. Dit artikel kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten voor:

- een verklaring van de voorzitter van de Assyrische gemeenschap in Mechelen, de heer K. M.
- een verklaring van een Syrische onderdaan, met naam E.C., in verband met problemen van verzoeker in Syrië, vastgesteld bij een bezoek in Syrië
- een brief van verzoekers advocaat

In de bestreden beslissing wordt de verklaring van de voorzitter van de Assyrische gemeenschap in Mechelen niet aanvaard als nieuw element met het motief "*waarbij dient te worden opgemerkt dat dit de appreciatie inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin kan wijzigen*"

De verklaring van een Syrische onderdaan, met naam E. C. wordt niet als nieuw element aanvaard omwille van volgende reden: "*dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en niet van officiële aard is.*"

In de bestreden beslissing wordt de brief van verzoekers advocaat niet aanvaard als nieuw element met het motief "*Overwegende dat betrokkene verder een brief van zijn advocaat voorlegt waarin het asielrelaas van betrokkene wordt herhaald. Overwegende dat in deze brief de advocaat het ook heeft over de twee brieven die hierboven besproken werden. Overwegende dat de advocaat het in haar brief tenslotte heeft over de tegenstrijdige verklaringen van betrokkene over diens opsluiting in Mezze, waarbij dient te worden opgemerkt dat dit reeds in de vorige asielaanvraag werd behandeld.*"

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk een appreciatie heeft gegeven van de drie stukken, hetgeen eveneens blijkt uit het voorgaande. Verzoeker voert echter aan dat verwerende partij geen enkele motivering geeft waarom zij deze stukken niet als nieuwe gegevens zou beschouwen, laat staan waarom zij meent dat het geen nieuwe gegevens zijn dat er wat verzoeker betreft ernstige aanwijzingen zijn voor het bestaan van een gegronde vrees. De Raad stelt vast dat wat verzoeker beschouwt als appreciatie, wel degelijk de motieven zijn waarom verwerende partij de drie stukken niet beschouwt als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat dus een motivering omtrent de drie door verzoeker bijgebrachte stukken zodat verzoeker kan begrijpen waarom de overheid tot haar beslissing is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij meent dat de drie stukken die verzoeker heeft ingediend betrekking hebben op elementen die reeds in de vorige asielaanvragen van verzoeker werden behandeld. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken betrekking hebben op de problemen die verzoeker reeds vroeger had en waarvoor hij naar eigen zeggen het land is moeten ontvluchten, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat die stukken geen nieuwe gegevens betreffen. Verzoeker toont in het verzoekschrift niet aan dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Door deze stukken wel te onderzoeken maar ze op gemotiveerde wijze niet te aanvaarden als nieuwe gegevens, is er bijgevolg geen tegenstrijdigheid in de motieven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft wijst de Raad erop dat dit beginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte documenten en argumenten van verzoeker in ogenschouw heeft genomen doch beslist heeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken die verantwoorden dat verzoekers derde asielaanvraag in overweging zou worden genomen. Verzoeker maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.